

La conquesta del Liceu

La vetllada del passat dissabte 6 de desembre va oferir l'espectacle anunciat de música i màgia al Gran Teatre del Liceu, programat dins el Festival del Mil·lenni. Les entrades estaven exhaurides de feia dies. Per fi arribava per a molts la nit que havia de cristallitzar el treball conjunt d'una bona colla de gent.

Tal com explicava a l'entrevista que protagonitza l'Enderrock de desembre **Joan Dausà**, han preparat l'espectacle amb dedicació i molt de *background* (per la poca possibilitat d'assajos per qüestions d'agendes d'artistes i d'espai), i l'han fet fructificar al màxim alguns dinars de **Dausà** amb Antonio Díaz, 'El Mago Pop', i el dramaturg Jordi Oriol, que durant l'actuació va fer de nexa dramàtic: un estressat i còmic regidor d'escenari.

Els dos veritables protagonistes, **Dausà** i Díaz, es van repartir els honors. Podem dir sense por d'equivocar-nos que si algú hi anava a comptar aplaudiments dedicats a un o altre artista, l'espectacle va quedar en taules. Sí que hi havia públic que ja se sabia les lletres de les cançons de **Dausà** -una mica més tímid que al Palau de la Música- i no li importava tornar-hi, i també hi havia gent que se sabia alguns trucs de l'espectacle paral·lel de Díaz, *La gran il·lusió*, i tampoc no li feia res repetir. Perquè amb la repetició potser es perd certa màgia, però alhora pot fer que l'obra sigui més propera o fins i tot que generi somriures de complicitat.

El desplegament de càmeres va ser impressionant -cosa que potser va tenir a veure amb la timidesa dels cors de l'audiència- i el públic es va poder sentir important, no només pel fet de ser al Liceu, sinó perquè compartia butaques amb alguns dels personatges que van fer cameos durant l'espectacle, com l'actor Miki Esparbé, el periodista Jordi Basté o el presentador televisiu Jordi Hurtado. **Joan Dausà** va cantar els temes que l'han fet créixer més com a artista, des de "Jo mai mai" fins a un "Quan ens creuem", que va tenir amb la seva banda un aliat important per omplir de bones vibracions i empenta des de la platea fins al galliner.

I hi va haver moments íntims en què tant **Dausà** com Díaz van ensenyar les seves cartes (a la part musical, el personal homenatge a **Lluís Llach**, "Quan soni la tendresa", o la versió de **Carla Bruni**, "Hi ha algú que em va dir", amb el mateix quartet de corda a l'escenari que a la gravació per al disc de La Marató). Les cartes amagades del públic van aparèixer quan el cantant de Sant Feliu de Llobregat, amb dues preguntes, va obtenir dues respostes ben curioses: la majoria no havien trepitjat abans el Liceu i la majoria no eren de Barcelona. En aquell moment, **Dausà** es va sentir amb el seu públic conqueridor del Liceu per partida doble i se li va confirmar la nit inoblidable preconcebuda, per a tots els presents que hi van posar el somriure, la màgia i la il·lusió.